

KAPITOLA 1

V písečných dunách

„Je čas!“ Ahmed udělal znamení. Jeho černé oči se zlověstně zaleskly v krvavě rudé záři ohniště, u kterého sedělo několik mužů. Vypadali jako beduíni.

Byla tmavá, chladná noc a poušť, která se rozkládala okolo pohřebiště, zase tichá a děsivá.

„Nezapomeňte, že zatím vezmeme jenom sarkofág,“ pokračoval Ahmed.

„Opovažte se dotknout jiných ceností!“ upozornil je a varovně položil ruku na jílec ostré dýky. „Pro zbytek se vrátíme později.“

„Ahmede, ale co když pohřebiště najde ještě někdo jiný a všechno nám vyfoukne před nosem?“ zeptal se Ali prozíravě.

Sarkofág:

kamenná rakev, do které se vkládala dřevěná schránka s mumii zemřelého. Sarkofág si mohli dovolit pouze ti nejbohatší Egypťané.

„O to se postarám, aby tudy nikdo necoural,“ odpověděl s ironickým úšklebkem Ahmed. „Do práce! Zbytečně bychom proklábosili celou noc. Kupec už na nás čeká. Jalla! Do toho!“

Každý z mužů si připálil pochodeň ve vyhasínajícím ohništi. Potom žhavé uhlíky zasypali pískem.

Ahmed s Alim odhalili zamaskovaný vchod do hrobky vykutané do nitra skály. Před očima se jim objevily schody. Po chvíli všichni sestoupili do podzemního tunelu.

Uplynula hodina, než se zase objevili. Ovšem nevraceli se s prázdnými rukama.

Na ramenou nesli těžký sarkofág z ry-

zího zlata...

„Trochu života do toho umírání!“ popoháněl je Ahmed, který s pochodní v ruce kráčel v čele zástupu. „Vy dva zůstanete na stráži!“ ukázal na dva ozbrojené společníky. „A ať vás nenapadne nějaká hloupost,“ podíval se na muže významným pohledem. „Jinak vaše kosti pohltní poušť, to vám slibuju!“ pohrozil.

Strážci poslušně přikývli.

„Jsme zpátky co nevidět,“ řekl Ahmed.

Otočil se a po chvíli zmizel v tmavé poušti i s celým zástupem, který nesl zlatý sarkofág...

KAPITOLA 2

Báječný objev

Slečna Ofélie Lýčková hned zrána vběhla do Annina pokoje a prudce vytáhla rolety.

„Alou z postele, lenochu, snídaně je dávno na stole! Snad nechceš přijít pozdě do školy, má milá?“ Energický hlas opatrovatelky dívenku probudil.

A co by ne? Pomyslela si Anička trucovitě, ale radši to neříkala nahlas, aby si nevysloužila brčení slečny Ofélie, která

už týden měla na povel dům Ostrovských. Vždycky když Aniččini rodiče někam vyrazili, pak tahle drobná, neuvěřitelně energická blondýnka vedla domácnost a starala se o děti. Dohlížela hlavně na to, jestli mají čisté uši a napsané úkoly. Ani tentokrát to nebylo jinak: Pořád uši a úkoly.

„Podívej se na nebe a řekni, jaké jsou tam dneska mraky!“ nadhodila slečna Ofélie. Naposledy s Annou probírala počasí a podnebí.

Proto ten zvláštní dotaz.

Anna vážně neměla takhle po ránu chuť na žádnou mrakologii. Doufala, že se rodiče co nejdříve vrátí z vědecké konference v Paříži a tahle ranní muka konečně přestanou.

„Podívej se pořádně a řekni, co tam vidíš? Je to cumulonimbus, cumulus, cirrus anebo stratus?“ zkoušela ji slečna Ofélie.

„Leda tak prdlajs,“ odpověděla Anna bez rozmyslu, když se podívala na modré, vymetené nebe.

„No tohle!“ Ofélie hlasitě prskla a přitom pokrčila rameny. Pak si něco zabručela pod nosem a odešla do kuchyně.

Anna se začala oblékat. V jejím pokoji byl snad staletý nepořádek, takže měla jako vždycky problém najít ponožky stejného páru. Napřed se podívala, jestli náhodou nevisí

na malířském stojanu u okna. Tam ale nebyly, takže se podívala i na stůl s paletou, barevnými tubami a štětci. Ale ani tam, ani pod hromádkou rozházených papírů nenašla to, co hledala. Celý pokoj vypadal jako obrovský ateliér. I když byla Anička okouzující bytost, rozhodně nepatřila k dívkám, kterým by záleželo na pořádku, a všechny svoje výkresy nechávala ležet různě kolem. Říkala si, že když každou chvíli kreslila nebo malovala, tak proč by to všechno měla uklízet.

Jakmile se správné ponožky octly na správných nohou, mohla konečně vyrazit na snídani.

U stolu už seděl její starší bratr Barťas a četl noviny.

„Čau mrně,“ pozdravil sestru zvesela. Na rozdíl od Anny z něj vyzařovala dobrá nálada.

„Neříkej mi mrně!“ rozzlobila se Anička. „Nejsem přece malá holka!“

„Ach, promiňte, madam! Zapomněl jsem, že už vám bylo osm let!“ Barťas vstal od stolu a rytířsky jí vysekl hlubokou poklonu. Pak sestře nalil do misky mléko a nasypal hrst oblíbených lupínků. „Zrovna jsem se dočetl něco ohromně zajímavého,“ změnil téma a zapíchl prst do novin. „Zajímalo by mě, jestli o tom rodiče ví,“ řekl zamyšleně.

„O čem?“ Anička okamžitě ožila.

„V Egyptě se našla nová hrobka!“ řekl nadšeně. „Poslouchej.“

2 Ze světa

Báječný objev v Egyptě!

Podle Artemidy Nayarové, naší zpravodajky v Káhiře, byla ve starověké nekropoli v El Amarně nalezena nová, dosud neobjevená hrobka. Připomínáme, že El Amarna je moderní název starověkého města Achetaton, které leželo ve středním Egyptě.

Město nechal postavit Amenhotep IV., faraon 18. dynastie.

Amenhotep IV., známý spíše jako Achnaton, bývá považován za kacířského faraona, protože provedl velký náboženský převrat. Prikázal svému lidu uctívat pouze jediného boha Atona, znázorněného slunečním kotoučem. Spoustu jiných bohů odsunul do ústraní a znepřátelil si tím mocné Amonovy kněží.

Pro svého boha slunce nechal Achnaton postavit nové hlavní město, Achetaton (Atonův obzor). Město vzniklo za pouhých několik let. Nacházelo se na levém břehu Nilu, na rovné poušti obklopené kopci. Faraon opustil Théby a spolu se svojí rodinou a královským dvorem se do města přestěhoval.

Achetaton:

Město Achetaton („Atonův obzor“) bylo postaveno cca 1350 př. n. l. na příkaz faraona Achnatona, a to v neúrodném údolí mezi kopci. Jeho současný název El Amarna pochází z názvu beduínského kmene Beni Amran, který toto místo obýval v 18. stol. Tehdy vznikly první mapy Achetatonu. Zasloužili se o to kartografové, kteří sem přišli spolu s armádou Napoleona Bonaparte.

Několik let po smrti Achnatona a jeho proslulé manželky Nefertiti se Egypťané vrátili k původní víře a Thébám se vrátil status náboženského hlavního města. Achetaton byl opuštěn. Brzy jej nástupci kacířského faraona srovnali se zemí.

Dnes už ve městě nejsou překrásné paláce ani chrámy. Pouze pouštní písek zpívá o jeho síle a nezměrných bohatstvích.

K slunečnímu manželskému páru se váže spousta otazníků a tajemství. Dodnes se nepodařilo najít hrobku slavné Nefertiti. Nikdo neví, kde spočívají její ostatky, ačkoli existuje několik teorií. Třeba se něco dozvíme díky nejnovějšímu objevu. Všechno nasvědčuje tomu, že hrobka nalezená před několika dny, která byla prozatím označena jako X, patřila někomu z královské rodiny. Byla umístěna nedaleko hrobky krále Achnatona.

V hrobce X ovšem nebyl žádný sarkofág ani žádné cennosti. Pravděpodobně byla vyrabována již ve starověku. Egyptolog a generální tajemník Nejvyšší rady pro památky Egypta, dr. Zahi Hawass, který se na místo dostavil, se ovšem domnívá, že z této hrobky ukradli

všechny cenné věci zloději současně, a to celkem nedávno.

Pokud tomu tak opravdu bylo, nabízí se otázka, kde se cenné artefakty nacházejí nyní. Na odpověď také čeká záhada majitele hrobky. Na stěnách jsou sice vyryté kartuše, ale majitelovo jméno z nich bylo odstraněno.

Prozkoumáním tohoto neobyčejného případu bude pověřena speciální komise složená z nejlepších odborníků. Dr. Zahi Hawass zdůrazňuje, že všechny chybějící předměty mají nevyčíslitelnou hodnotu a je nezbytné, aby se dostaly do muzea v Káhiře, kde je jejich místo. Pokud ovšem byly prodány na černém trhu sběratelům umění, možná se ztratí navěky. Pro vědu by to znamenalo citelnou ztrátu.

Doufejme, že se celá událost rychle vysvětlí. O průběhu vás budeme informovat.

Kartuše: oválný rámeček, do něž se vpisovalo jméno faraona.

Barťas se odmlčel.

„Myslíš, že v té hrobce byl vážně nějaký poklad?“ zeptala se Anička se zatajeným dechem.

„Kdoví,“ odpověděl její bratr šalamounsky.

„Kdybychom tam byli, určitě bychom na to přišli,“ pronesla odhodlaně dívka. „Stejně jako tehdy, když se v muzeu ztratil obraz, nebo když pan Valentin našel na poli střepy a nevěděl, co si s nimi má počít.“

„My ale přece nejsme v Egyptě! Jsme v Královském Zálesí a naši jsou v Paříži!“ povzdychl si Barťas zklamaně.

Přeložil noviny napůl a vstal od stolu.

„Tak se zatím měj, mrně!“ pozdravil sestru něžně. „Musím vyrazit o něco dřív, půjdu ještě před školou na koupák,“ řekl ještě a v mžiku byl tentam.

Ten to vychytil, řekla si Anička závistivě. Může chodit na koupaliště, kdy se mu zlíbí, je v Rytířském bratrstvu a šermuje se svými kamarády.

„Taky bych chtěla, aby mi bylo dvanáct roků! Konečně bych si mohla dělat, co chci!“ zabručela nakvašeně.

V tu chvíli vešla do dveří slečna Lýčková.

„Aničko, musíme jít! Přestaň se nimrat v tom jídle, nebo přijdeme pozdě! Čas se kvůli nám nezastaví!“ řekla a přísně se podívala na hodinky.

Anička urychleně spolkla poslední lžici lupínků a zamumlala si pod nosem:

„Jako bych si tady mohla dělat, co chci!“